

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6127

гр. София, 16.08.2019 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав**, в закрито заседание на 16.08.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

като разгледа дело номер **5489** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Образувано е по искова молба от Х. Д. Л. срещу Българската народна банка. Искът е предявен на основание чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, вр. чл. 203 и сл. от АПК. При условията на обективно кумулативно съединяване са предявени два иска. Претендира се обезщетение в размер на 8627, 97 лв., представляващо обезщетение в размер на законната лихва за забавено изплащане на гарантираните вземания за периода от 30.06.2014 г. до 04.12.2014 г. – върху максималния размер на гарантираните вземания от 196 000 лв., представляващо преки вреди вследствие неправомерно бездействие на Българската народна банка по отношение на изпълнението ѝ на задължения, произтичащи от приложимо с директен ефект право на Европейския съюз в областта на изплащане на гарантирани депозити, обосновава се наличието на пряка причинно-следствена връзка между вредите и определеното като бездействие поведение на Българската народна банка. Ищецът посочва, че вредите са претърпени от неправомерно бездействие на Българската народна банка, изразяващо се в неустановяване от страна Българската народна банка на обстоятелството че са налице „неналични депозити“, което да даде възможност да се задейства схемата за гарантиране на влоговете, т.е. да може Фондът за гарантиране на влоговете в банките да започне изплащането на депозитите. Посочва се, че вредите са причинени вследствие на неправомерни действия на Българската народна банка, изразяващи се в нарушаване на приложими с „директен ефект норми на европейското право“ (нарушаване на прокламираното в чл. 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз право на собственост, нарушаване на чл. 120, във връзка с чл. 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз, нарушаване на чл. 63-65 от Договора за функциониране на Европейския съюз), като това обстоятелство е посочено в условията на алтернативност, а именно наличието на неправомерно

бездействие, изразяващо се в неупражняване на банков надзор от страна на Българската народна банка. Втората искова претенция е за сумата от 216 747, 13 лв., определена като претендирано обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в разликата между вложения от ищеца размер на суми по банков депозит, открит в ТБ [фирма] (в несъстоятелност) и изплатения от Фонда за гарантиране на влоговете в банките гарантиран депозит в размер на 196 000 лв., заедно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на исковата претенция, както и за сумата от 64 490, 76 лв. на основание чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху сумата по исковата претенция (втората такава), за периода от 20.06.2014 г. до 23.05.2017 г.

С определение № 3637/05.06.2017 г. съдът е спрял производството по делото до постановяване на решение по дело С-157/2016 г., образувано по отправено преюдициално запитване от Административен съд [населено място]. Съобразно мотивите, съдържащи се в решение на Съда от 4 октомври 2018 г. по дело С-571/2016 г., т. 118 с първия и втория въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 4, параграф 3 ДЕС и принципите на равностойност и ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че при липсата в България на специално производство за ангажиране на отговорността на тази държава членка за вреди от извършено от национален орган нарушение на правото на Съюза, те не допускат национална правна уредба като тази по главното производство, която, от една страна, предвижда два различни способа за защита, които са от компетентността на различни съдилища и предполагат спазването на различни условия, и от друга страна, предвижда, че за да има частноправният субект право на обезщетение, вредата трябва да е причинена умишлено от съответния национален орган, частноправният субект трябва да докаже наличието на виновно поведение и да плати проста или пропорционална на цената на иска такса или административният акт, от който е причинена вредата, трябва предварително да бъде отменен. Съгласно т. 122 от това решение при липсата на правна уредба на Съюза по въпроса във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се посочат компетентните юрисдикции и да се установят процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза. След постановяването на това решение на Съда на Европейския съюз и при съобразяване на обстоятелството, че съобразно тълкувателно постановление № 1/29.09.2016 г., съдебен акт, постановен от съд, който не е компетентен по правилата на подведомствеността, разпределящи делата между гражданските и административните съдилища, е недопустим, с определение № 6644/22.10.2018 г. съдът е спрял съдебното производство по това дело до произнасянето по тълкувателно дело № 2/2015 г., с което от общото събрание на съдиите от гражданската и търговската колегия на Върховния касационен съд и колегите на Върховния административен съд е поискано да се произнесат с тълкувателно постановление по отношение на въпросите кой е компетентният съд, който следва да разгледа искова молба с правно основание чл. 4, параграф 3 от ДЕС, с който се търси реализиране на отговорността на държавата за нарушение на правото на ЕС, кой е приложимият процесуален ред за разглеждане на искова претенция с правно основание чл. 4, параграф 3 от ЕС. Това определение на съда е отменено с определение № 15300/10.12.2018 г. на Върховния административен съд, постановено

по адм.д. № 14575/2018 г. Независимо от това обстоятелство, както и се посочи по-горе в мотивите на това съдебно решение, с оглед защитата на правата на страните, тази съдебна инстанция прави извода, че съдебното производство следва да бъде спряно поради обстоятелството на отправено преюдициално запитване от Административен съд София град на 30 юли 2018 г., по което е образувано дело С-501/2018 г. до постановяването на съдебен акт по това дело. Преюдициалните въпроси по дело 501/2018 г. са относими и същностни за решаването на спора по това съдебно производство. При направено сравнение между съображенията, изложени в жалбата и отправените преюдициални въпроси се установява обстоятелството на несъмнена относимост на същите.

Като съобрази направените фактически и правни изводи съдът

ОПРЕДЕЛИ

СПИРА производството по адм. д. № 5489/2017 г. по описа на Административен съд София град, I отделение, 10 състав до постановяване на решение по отправено преюдициално запитване от Административен съд София град на 30 юли 2018 г., по което е образувано дело С-501/2018 г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО да се съобщи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ